

Gökkuşığı Roman Sayfa 109 113

— mucit55macit · 02 Ekim 2015

Karşılıklı bir müddet oturduk. Yeni çaylarımız gelmiş, o da ben de düşünceliydik.

---Diğer mesele neydi Abi?

---Bu daha da önemli evlat, biraz şaşırabilirsin.

---Hele bi de bakalım.

---Sen Mine ile evliyken kaç çocuğu vardı?

---Bir tane oğlu vardı.

---Geçenlerde, Çarşı esnafından çocuğu olmayan yaşlı, halim selim bir adam eşinin ölümü üzerine evlenmiş. Konuşmalara kulak misafiri oldum ve kiminle deyince, Mine diye güzel bir kadınla evlendi dediler. Bu Mine, senin eşin olan Mine olabilir diye iyice araştırdım, oydu. Oralarda dul bir kadının yalnız yaşaması, hele yaşanan bunca olaydan sonra çok zordur. Mine'de herhalde bu yüzden o adamla evlenmiş. Adam, malım mülküm çok, kime kalacak diye çocuklu bir hanım aramış, aracılarda bu işi ayarlamışlar. Yalnız aklıma takılan bir şey var?

Bir süre konuşmamış gözlerim camdan dışarıya uzaklara takılmıştı. Ömür boyu seveceğim kadın, aşkım, ilk kadını bir başkasıyla evlenmişti..."Demek yeniden evlenmiş." Şimdi daha iyi anladım ki bana olan aşkı sadece intikam içinmiş. Halbuki bunca olaydan sonra, zaman zaman kalbimin derinliklerinde acaba diye bir umut ışığı hala yanıyordu. Çok küçük bir umuttu, ancak küçükte olsa oralarda bir yerde duruyordu. Bütün kin ve nefretime rağmen ara sıra aklımı zorluyor, Mine'ye olan sevgimi depreştiriyordu. Bu küçük ışık şimdi tamamiyle sönmüştü. Duygulanmıştım ama belli etmemeye çalışıyordum.

---Hikmet burada mısın?

---Evet Abi.

---Daha bitirmedim asıl soru gelmedi.

---Dahası da mı var Abi? Bu bile beni bitirmeye yetti.

---Var oğlum, bunu bilmek senin hakkın.

Aklımdan "Neyi bilmeliydim, her şeyi öğrendim ya!" diye geçirdim.

---Söyle Abi, söyle de bu işkence bitsin.

---Mine'nin bir çocuğu vardı dedin, halbuki adam evlendiğinde kadın iki çocukluymuş. Beş yaşında bir oğlu, bir buçuk yaşında da bir kızı varmış.

Tonlarca taşın bir anda üzerime düştüğünü sandım, Amir beyin ne demek istediğini anlamıştım. Birden bire her yanımdan öyle bir ter boşandı ki sınırsızlık olmuştu. Elimdeki çayı bırakarak ayağa kalktım odanın camına yaklaştım, tekrar uzaklara baktım. Oralarda benden bir parça mı kalmıştı? Kanımdan, canımdan, özümden. Yarabbi, başıma buda mı gelecekti? Tekrar yerime oturup oldukça hüznü bir halde, anlamsız gözlerle Amir beye baktım. Oda beni dikkatle izliyor, anlamaya çalışıyordu.

---O kız, senin kızın Hikmet. Özellikle Mine'yi bulup kızın babasını sordum, cevap vermemişti. Hikmet mi? Deyince, bakışlarından evet dediğini anladım. Bir kızın var oğlum. Sende artık babasın, bundan

sonra vereceğin karar senin. Bana sorarsan onlara hiç dokunma. Adam çok değerli bir insan, kızına baba şefkatini vereceğine inanıyorum.

Hiç cevap veremedim öylece kala kaldım. Sanıyorum Amir Bey'de söyleyeceklerini söylemişti. Kendi dünyamla baş başa kalmak istiyordum. Genç yaşında çökmüş, ihtiyarlamıştım. Beni anlamış olmalı ki, burada fazla zamanının kalmadığını söyleyerek ayağa kalktı.

---Bak oğlum, benim İl Emniyet Müdürü olarak Aydın'a tayinim çıktı. Seninle bir daha ne zaman görüşürüz bilemem. Şayet bir gün uzaktan da olsa kızını görmek istersen, Düzce Emniyetinde çok değerli, güvenilir, dürüst Gürcü bir Bekçi var. Onu bul, olanları ben ona anlattım, sana yardımcı olacak.

Amir Baye cevap bile veremedim, şu an sanki konuşmayı unutmuştum. Gönül dünyamda ne fırtınaların koptuğunu bilen Amir Bey beni yalnız bırakmak için veda ediyordu. Uzanıp elini öptüm, doyasıya sarıldık. Gerçek babam vardı ve yaşıyordu ama bana babalığı bu adam yapmıştı, Allah yolunu açık etsin.

Koğuşuma dönünce kendi dünyamla baş başa kaldım. İçimde ne kin, ne bir intikam, ne bir öfke vardı. Günlerce yatağımdan kalkamadım. Doğru düzgün yemek bile yiyemiyordum. Yüreğimde benim olan bir çocuğu görme arzusu gün be gün büyümeye başladı. Koğuştaki arkadaşlar bendeki bu değişimi anlasalar da nedenini de sormadılar. Aksi ve öfkeli biri olduğumu bildiklerinden bu konuyu açmadılar.

Günler sonra arkadaşım Dursun Abi yanıma gelmiş sohbet ediyorduk.

----Hikmet içinde seni yakan neyse anlat aslanım. Anlat da rahatla, içini yakma, bak herkes senin bu haline üzülmüyor.

Haklıydı galiba, birileriyle konuşmalı, beni yakan bu sırrı paylaşmalıydım.

---Abi biliyor musun? Bir buçuk yaşında bir kızım varmış. Benden habersiz, bir başkasına baba diyor.

Yıllar sonra ilk kez gözlerimden yaş gelince bu halime bende şaşırmıştım. Canavar Hikmet, eski Hikmet'mi oluyordu?

Günler ayları kovaladı, uzaklarda benden habersiz kızımın özlemi ile yanıp dururken burada üç yılını doldurdum. Okuma merakım devam ediyordu. Bu aralar Ülkede devam eden siyasi hareketlere hayli merak salmıştım. Bulduğum birkaç kitabı zevkle okuyor, sol hareket ile ilgili söylemlere büyük ilgi duyuyordum. Ezilen, çile çeken, emekçi ve işçi kesimine yönelik afişler, resimler, romanlar içimdeki yalnızlığı paylaşıyordu. Hal böyleyken Bülent Ecevit başkanlığında kurulan hükümet genel af çıkaracak diye herkes merak içinde bekliyordu. Benim cezam azalmıştı ama içeride daha çok cezası olanlar vardı. Mesela Arkadaşım Dursun Abinin daha yirmi yılı vardı.

Bir gün merakla beklediğimiz af çıkmış, herkes sevinçten naralar atıyordu. Derin bir hüznün içerisinde yatağıma oturmuş, yine düşüncelere dalmıştım. Hangi umutları taşıyarak dışarı çıkacaktım. İçimde oluşan kızımı görme arzusu dışında hiç ama hiç sevinç duymuyordum. Tüm gençlik hayallerim, umutlarım bu duvarlar arasında kalmıştı. Dışarıda beni umutlandıracak ne vardı sanki. Ya Mine? O şimdi bir başkasının karısıydı. Ona ulaşmak, geçmişin hesabını sormak isterdim ama Amir Beye sözüm vardı ve bu kez sözünü tutacaktım.

Dursun Abi bir süre sonra yanıma gelerek bana:

---Bırak üzülmeyi aslanım, bak af çıktı yakında buralardan kurtulacağız. Sende biraz sevinemez misin?

---Haklısın Abi sevineyim de kim için? Hiç bir zaman kızım diyemeyeceğim biri için mi? Yoksa dışarıda

beni bekleyen yeni acılar, yalnız bir hayat için mi?

---Bak aslanım, hepimizin geride bıraktıkları, acıları, sönen hayalleri, tükenen umutları var ancak hala yaşamaktayız. Hele senin dibi genç birinin daha çok sevinmesi gerekiyor. Henüz askerliğini bile yapmamış fidan gibi biri için karamsar olmak doğru mu?

Güzel şeyler söylemişti bana. Ama gönlüm çok derinden yaralanmıştı. Hem de tedavi olamayacak şekilde. Duygusal bir insan olmam nedeniyle hayat ve yaşananlara seyirci kalamıyordum.

Bir zaman sonra tahliyeler başladı. Herkesle helalleşmiş görüşerek adresler aldım ama ben hiç kimseye adres veremedim. Nereye gideceğim bile belli değildi. Sıra bana geldiğinde en son giden gruptandım. İçeride kimsenin kalmadığı koğuşuma şöyle dönüp bakarken burada geçen günlerimi yaşadıklarımı hatırladım. Burası benim için bir okul olmuştu. Burada hayatın çok farklı yönlerini tanımış, iyiden iyiye olgulaşmıştım.

Hapishane Müdürü özellikle beni görmek istediğini söylemiş bunun üzerine beni ona götürmüşlerdi. İçeri girdiğimde:

---Gel bakalım delikanlı, senden ayrılacağız bugün. Hele bir otur çay iç, zaman bol nasılsa gidersin.

Karşısına oturduğum zaman ne diyeceğini merak ediyordum.

---Misafirliğin bitti, bundan sonra artık özgür bir insansın. Buraların nasıl bir yer olduğunu biliyorsun, söylemeye gerek bile yok. İnşallah gelecek hayatında daha dikkatli olur, yanlışlıklar yapmaz, söylenen öğütleri dinlersin. Daha çok gençsin, buna rağmen büyük hayal kırıklıkları yaşamışsın, toparlaman zor olacak. Çok okuduğunu söylediler, bak işte kurtuluş yolunu bulmuşsum, okumayı asla bırakma.

Sustu, fazla konuşmadı. Benimde konuşmamı bekler gibiydi.

---Amir bey sizi aradı herhalde, hala beni korumakta, gölgesi etrafımda dolaşmakta değil mi?

---Doğrusu evet, af çıkınca seninde çıkacağını bildiği için bana telgraf göndermiş. Zaten bende seninle konuşacaktım. Senin gibi dürüst insanların yeri burası değil oğlum. Dışarıda çok daha güzel işler yapacak birisin, daima dikkatli ve uyanık ol.

---Elimden geleni yapacağıma emin olun Müdür Bey, Amir Beyime ulaşırsanız saygı ve sevgilerimi iletiniz.

Çayımı içip kalktım, dışarı çıktığımda hasret kaldığım özgürlüğümle buluşmuştum. "Ah! Özgürlük, var mı senin gibi güzel bir şey?" Şehre doğru giden araçlardan birine bindim. Cebimde şu an için yetecek param vardı. Üstüm başım da hayli düzgün olduğu için alacak bir şeyim yoktu. Şehir içinde bir kahvehanede oturup yüreğimi yakan kızımın özlemine düşündüm durdum. Düzce'ye giderek kızımı görme konusunda hayli karasızdım. Kızımı görüp ya ayrılmak istemez, ona bir şeyler söylersem. Ya da Mine'nin hayatına tekrar karışırsam diye uzun zaman düşünmüş, cevabını bulamadığım sorularla epeyce yorulmuştum. Kızımı görmek isteği ağır bastıkça, bu benim hakkım diye kendimce söylenip durdum. Kafamı allak pullak eden bu düşüncelere dayanamayınca, vakit erken olduğu için hemen Düzce arabalarının olduğu yere gidip bir minibüse bindim. Eski heyecanımın tekrar ortaya çıktığını fark ettim zaman, artık eski Hikmet olduğumu hissettim. Sevgi arayan, heyecanlanan, gözlerinde az da olsa umut taşıyan biri.

Düzce'ye indiğimde öğlen sonuydu. Şehre şöyle bir baktım, acı tatlı anılarımın yaşandığı bir şehirdi. Mine buradaydı, sevdiğim aşkı tattığım kadın ama ben ondan binlerce kilometre uzakta gibiydim.

Mine'ye olan eski nefretimin kalmadığını anlayınca çok daha rahat olduğumu fark ettim ama yüreğimde bir yangın küllenmiş duruyordu.

Bir lokantada yemek yedikten sonra Emniyete giderek Amir Beyin söylediği bekçiyi sordum. Arayıp buldular, henüz göreve başlamadığı için sivildi. Telaşlı bir hali vardı ve beni beklediği her halinden belliydi. Kırk yaşlarında güler yüzlü neşeli biriydi.

---Gel bakalım Oğlum, seni bekliyordum, dışarı çıkıp biraz dolaşalım.

Berber dışarı çıkıp bir kahvehanede oturduk. Çayımızı içerken dayanamadım.

---Geleceğimi nerden biliyordun Abi?

---Amir Bey tayin olup giderken seninle ilgili her şeyi bana anlattı. Dün de yeni bir telgraf aldım. Senin mutlaka buraya geleceğini bildiği için dikkatli ol demişti.

Ah Amir Beyim, babam benim. Gittiği yerlerden bile beni takip ediyor bir hata yapmamı istemiyordu. Böyle insanların yaşadığı dünyada neden bende geleceğe umutla bakmayayım diye düşündüm.

---Merak etme Abi içimde en ufak bir kötülük yok. Sadece kızımı tanımak onu görmek için geldim.

Kimsenin dünyasına karışacak durumda değilim.

Rahatlamış, Güler yüzü daha da sevimli hale gelmişti.

---Bak şimdi ben her şeyi planladım ve bu gece ki görevim için izin aldım. Bizim ev Mine'nin evine yakın, akşam gider Mine'ye durumu anlatır, çocukları bizim eve getiririm. Orada kızınla biraz oyalanır onu tanırısın. Anlaştık mı?

---Evet Abi, sen nasıl istersen.

---Tamam evlat, doğrusuda buydu zaten anlaştık.

Kahveden kalkarak doğruca Bekçinin evine gittik. Evde, hanımı ve genç yaşlarda iki oğlu vardı. Temiz ve cana yakın insanlardı. Yemek hazırlığı yapıldığına göre beni beklediklerini anlamıştım. Çok güzel yemek yapmışlar, buna rağmen heyecanın verdiği ruh haliyle ben az yiyebildim. Çok zamandır yemeklerimi azaltmıştım. Bu nedenle kilom hayli düzgündü. Yemek sonu oturup çay içerken, Bekçinin hanımı dışarı çıkıp gitmişti. Biliyordum az sonra kızım gelecek onunla tanışacaktım ama neyi olarak ve nasıl? Heyecanım arttıkça hafif titremeler başlamıştı, bunu fark eden adamcağız korkup:

---Aman oğlum, ne oluyor sakın ha yanlış bir şey yapma?

---Merak etme Abi elimde değil, şimdi geçer.

Gözlerimi kapıdan alamıyordum. Biraz sonra hiç tanımadığım kızım içeri girecek onunla karşılaşacaktım. Terlemelerim şiddetlendi, bunda içtiğim çayın etkisi de vardı ama kalbimin sesi, o yok mu? Ah bir sussa!

Mine kızıyla tanışmama neden izin verdi diye aklıma geldi. Benim sinirli biri olduğumu biliyordu. İzin vermezse daha başka olumsuz olaylar olabileceğini tahmin etmiş olabilir diye düşündüm. Akıllı bir kadındı, o her şeyin hesabını yapmıştır.

Dış kapı gıcırdayarak açılınca içeriye Evin hanımının yanında Mine'nin oğlu ve çok da güzel bir kız çocuğu girdi. Kız hemen koşarak Bekçinin çocuklarının yanına vardı. Onları tanıdığı için yabancılık çekmemişti. Mine'nin oğlu İsmail bana dikkatlice bakıyordu. Büyümüş güzel bir oğlan çocuğu olmuştu. Bir an beni tanıyacak diye korktum. Bende bu arada bıyık bırakmış hayli yaşlı gösteriyordum. Ondan ayrıldığımda o daha üç yaşındaydı, sanırım hatırlamakta zorlanmıştı. Fakat yinede bana dikkatlice

bakmasından ürkmüştüm. Evin hanımı kızına dönerek:

---Bak Gülüm, bu amca uzaktan geldi, benim yeğenim olur. Sana hediye almış, git alsana.

Kız oynadığı yerden bir an bana baktı, ne kadar güzeldi Allah'ım! Benim kızım, canım kızım, yaşadığım kısa fakat doyumsuz aşkımin meyvesi, karşımda durmuş güzel gözleri ile bana bakıyor, elimde tuttuğum paketi merakla seyrediyordu. Neden sonra yavaşça yanıma geldi, elini uzattı. Gözlerine baktım, sanki orada kendimi görmüştüm. Benim gözlerimin aynısı kızımın gözlerinde gördüm. İçim öyle doldu ki konuşamadım ve bir an kalbimin duracağını sandım. Hayır, ağlamamalıyım, şimdi sırası değildi.

---Kucağıma gelir misin kızım?

Hediye merakından olmalı ki çekinerek de olsa geldi, onu kucağıma aldım. Elimdeki kutuyu açmaya uğraşırken onu sıkıca bağırma basıp kokusunu içime çektim. Ne güzel kokuyordu, tıpkı annesi gibi, o da böyle güzel kokardı. Kızımı birkaç kere öptüm, saçlarını okşadım. İçimden yaşlar aktıkça gözlerim dolmak üzereydi. Yaşlarımı saklamaya çalışırken gözlerim bir ara evin hanımı ve Bekçi ağabeyime takılmıştı. Yan yana oturmuş bize bakıyorlar. Elllerinde birer mendil gördüm. Belli ki onlarda çok etkilenmiş, yaşlarını tutamamışlardı. Kızım kucağımda çok kalmadı. Hediyeği alınca kucağımdan inip gitti, tekrar oyuna daldı. Mendilimi çıkarıp terimi siliyor gibi yaparak, gözlerimde oluşan yaşları silmeye başladım.

Dikkat ettim İsmail hala bana dik dik bakıyordu. Tanıdı mı acaba dedim? Sesimden etkilenmiş olabilirdi. Ona da bir hediye almıştım, çağırıp hediyesini vermek verdim, o arada bana dönerek:

---Amca biliyor musun? Seni daha önce gördüm ama hatırlayamadım.

Çocuğun hafızası karışmış beni gördüğünü anlamış, aradan zaman geçtiği için kim olduğumu çıkaramamıştı. Hatırlamadığı daha iyi diye düşündüm.

Bir müddet sonra kızım ve İsmail Bekçinin hanımı ile beraber kendi evlerine gidecekleri anda kadıncağızı sakın bir köşeye çağırdım.

---Yenge, Mine'yi görmek istiyorum, belki hayatımda onu son defa görme şansım olacak, çocukları bırakınca ona söyle yarın sabah gitmeden önce buraya gelsin. Söz, sadece ayaküstü bir iki dakika görmek istiyorum, hatta onunla konuşmayacağım.

Kadıncağız biraz endişelendi, Bekçi Amcaya durumu anlattı. İkisi de bana bakarak tamam der gibi bakiştılar.

Çocukları evlerine teslim eden kadın, aldığı zor görevi yerine getirerek tekrar eve geldiğinde, bana dönerek:

---İyi dayandın oğlum, her an kızım diye çocuğa sarılıp ağlayacaksın sandım. Mine'ye isteğini ilettilim. Düşünmem lazım, gelecek olursam yarın sabah uğrarım dedi.

---Onların huzuru benim için çok önemli Yenge. Yeter ki mutlu ve sevgi dolu büyüsünler. Benim olup olmamam çok önemli değil. Ben bu saatten sonra o aileye sadece diken olurum, varsın beni baba bilmesin. Adını ne koymuşlar?

---Adı Sevgi Gülüm, iki adı var, biz daha çok gülüm diyoruz.